

Arrest

nr. 128 508 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat C. BUYTAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn te X op X. Uw vader is het dorpshoofd van het dorp waar u woonde, en was nooit met uw moeder gehuwd, daar zij van een andere etnische afkomst was, en haar familie haar geen toestemming gaf te huwen met uw vader. Uw moeder leefde evenwel samen met uw vader en zijn echtgenote, en kreeg twee kinderen van uw vader – uw broer en u. Uw moeder had vaak ruzie met uw stiefmoeder, en de ouderen van het dorp – die geregeld naar het paleis van uw vader kwamen – spraken niet met uw moeder, hetgeen uw moeder uiteindelijk deed besluiten uw vader te verlaten, alsook het dorp, wanneer u de leeftijd van vijf jaar had. U liep school tot uw vertrek uit het dorp, en zat in de tweede klas van de 'Junior Secondary School' te

Everebo. U merkte op een dag op dat uw oudere broer zeer stil was, en u vroeg hem wat er scheelde, een vraag waarop uw broer u evenwel geen antwoord gaf. Drie dagen later was uw broer vertrokken en had hij al zijn bezittingen meegenomen. Niemand wist waar uw broer heen was, en u wist niet waarom hij vertrokken was. Wanneer de ouderen van het dorp later opnieuw samenkwamen in het paleis van uw vader, in het jaar 2010, vroeg een van hen – een zekere (A.E.) – of u iets van uw broer had vernomen. Daar u niets vernomen had van uw broer, antwoordde u ontkennend. Sindsdien stelde (A.) u steeds opnieuw deze vraag, hetgeen doorging tot december 2012. In december 2012 vroeg (A.) u om bij hem thuis langs te komen. U nam dit evenwel niet serieus op, maar wanneer u twee dagen later nog steeds niet bij (A.) was langsgekomen, benaderde deze u opnieuw, en beloofde u hem dat u zou pogen langs te komen. Diezelfde avond ging u langs bij (A.), en hij zei u – nadat hij u nogmaals naar uw broer had gevraagd – dat hij u iets belangrijk te vertellen had, maar u eerst moest zweren op de rivier van het dorp dat u aan niemand zou vertellen wat hij u zou zeggen. Nadat u dit gezworen had, vertelde (A.) u dat, gezien uw moeder nooit huwde met uw vader, u en uw broer als slaven werden beschouwd. Hij legde u uit dat de traditie vereist dat, indien het dorpshoofd sterft, er een slaaf gedood moet worden, en samen met het dorpshoofd begraven. Hij zei u eveneens dat hij dit alles ook aan uw broer had verteld, die daarna het dorp ontvluchtte, en dat uw vader en stiefmoeder van deze traditie op de hoogte zijn. (A.) zei u dat, wanneer uw vader zou sterven, u het zou zijn die gedood zou worden, en samen met uw vader begraven zou worden. U was erg bang nadat u dit alles vernam. In het jaar 2013 werd uw vader ernstig ziek, en verbleef hij gedurende twee weken in het ziekenhuis. Daar er vastgesteld werd dat uw vader onder een spirituele ziekte leed en niet geholpen kon worden in het ziekenhuis, werd hij naar zijn paleis teruggebracht, waar zijn gezondheidstoestand verder verslechterde. Enkel de priester, uw stiefmoeder, en de ouderen van het dorp, mochten uw vader bezoeken. Uw stiefmoeder verbood u het paleis nog te verlaten, u mocht ook niet langer naar school gaan. Wanneer de ouderen van het dorp uw vader op een avond in mei 2013 kwamen bezoeken, vroeg u (A.) hoe het met uw vader ging. Hij zei u dat de ziekte zeer serieus was, en dat, als u niet uit het dorp zou vertrekken, u op een nacht vermoord zou worden. (A.) vroeg u om hem diezelfde avond nog te komen opzoeken. U wist later die dag het paleis te verlaten, en naar het huis van (A.) te gaan. Hij zei u dat uw vader elk moment kon sterven en raadde u aan het dorp te verlaten, en ver weg te gaan. Nadat hij u wat geld gegeven had opdat u uw reiskosten zou kunnen betalen, keerde u naar het paleis terug om er uw bezittingen op te halen en verliet u het paleis, alsook uw dorp, en ging u bij een vriend overnachten in een naburig dorp. De dag nadien reisde u per wagen naar de stad Axim, waarna u verder reisde naar Accra. De dag nadat u te Accra was aangekomen, ontmoette u een zekere 'Uncle (S.)' – een handelaar in zakken – aan wie u uw verhaal vertelde, en die bereid was om u in zijn woning op te nemen. U vergezelde deze persoon steeds naar zijn werk, en op een dag zei hij u dat hij naar Marokko zou verhuizen, waar hij een broer had die een restaurant uitbaatte. U vroeg hem of u met hem kon meegaan, waarop hij instemde nadat hij hierover gepraat had met zijn broer. U verliet Ghana in juni 2013 en reisde per wagen, samen met Uncle (S.), langs Burkina Faso, Mali, Senegal en Mauritanië naar Marokko, waar u gedurende een drietal maanden in het restaurant van de broer van Uncle (S.) in de stad Marakesh verbleef. Nadien haalde Uncle (S.) u opnieuw op, en reisde samen met u, per boot naar Spanje, en nadien per trein naar België, waar u aankwam op 6 oktober 2013. Eens jullie in België toegekomen waren, zei hij u even te wachten op hem en gaf hij u vijf euro. U wachtte daarna de hele avond, maar zag Uncle (S.) niet meer terug. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 10 oktober 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Alvorens in te gaan op het inhoudelijk aspect van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, geopperde vrees voor vervolging, dient te worden vastgesteld dat u op 9 oktober 2013 verklaarde geboren te zijn op 14 december 1997, een geboortedatum volgens dewelke u op 9 oktober 2013 de leeftijd van ongeveer 15 jaar en 10 maanden zou hebben. De Dienst Vreemdelingenzaken uitte op 10 oktober 2013 twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek uitgevoerd werd op 17 oktober 2013, ten einde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 30 oktober 2013 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test met een redelijke wetenschappelijke zekerheid aan dat u op datum van 17 oktober 2013 ouder was dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar een goede schatting is. U kunt bijgevolg niet als minderjarige beschouwd

worden. **Omwille van deze reden kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.**

Er dient verder opgemerkt dat meerdere van uw verklaringen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, en dat de door u geopperde vrees voor vervolging, überhaupt niet gegrond bevonden wordt.

U verklaarde te vrezen dat u, in het geval uw vader – die de functie van dorps hoofd uitoefende – zou sterven, **uw hoofd afgesneden zou worden, en samen met uw vader begraven zou worden** (zie gehoorverslag CGVS, p.13-16 en p.21). U legde uit **dat u op de hoogte kwam van dit lot**, dat u zou moeten ondergaan in het geval uw vader zou sterven, **nadat een zekere (A.E.) – een van de ouderen uit het dorp – u dit heimelijk meedeelde** (zie gehoorverslag CGVS, p.13-16). Hij legde u uit dat, gezien uw moeder nooit huwde met uw vader – die de functie van dorps hoofd uitoefende – u als een slaaf beschouwd wordt, het traditie is dat er een slaaf begraven wordt bij het dorps hoofd nadat deze overlijdt, en het u zou zijn die dit lot zou ondergaan. **Gevraagd of u hierover ooit met iemand anders praatte, dan wel aan iemand anders vragen stelde hieromtrent, antwoordde u ontkennend**, en voegde u eraan toe dat u moest zweren dat u het aan niemand anders zou zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd hoe u zo zeker was dat (A.) de waarheid sprak, antwoordde u dat u hem geloofde (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U gevraagd waarom u deze persoon zomaar geloofde, antwoordde u dat u het geloofde, hij het ook aan uw broer had gezegd (hetgeen u eveneens enkel van (A.E.) vernam, zie gehoorverslag CGVS, p.14) en u het dus wel moest geloven. Gevraagd of u aan uw vader ooit vroeg wat er zou gebeuren indien hij zou sterven, antwoordde u dat u van (A.) moest zweren dat u er met niemand anders over zou praten, en u het dus ook niet aan uw vader kon zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Gesteld dat u uw vader toch kon vragen wat er met u zou gebeuren in het geval hij zou sterven, antwoordde u dat u bang was en u wou respecteren wat (A.) u zei. **Gevraagd of u zelf ooit opmerkte dat u als 'slaaf' werd beschouwd, voordat (A.) dat aan u vertelde, antwoordde u dat nooit geweten te hebben** (zie gehoorverslag CGVS, p.24). **Gevraagd of u voorheen een normaal leven kende, antwoordde u dat jullie alles hadden, uw vader voor jullie zorgde, u schoolliep, en uw stiefmoeder steeds kookte voor jullie** (zie gehoorverslag CGVS, p.23). **Gevraagd of u dan als slaaf beschouwd werd door de ouderen, zonder als dusdanig behandeld te worden, verklaarde u dat het verborgen gehouden werd voor jullie** (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Nogmaals gevraagd waarom u zeker was dat (A.) u de waarheid vertelde – gezien uit uw verklaringen blijkt dat u eigenlijk goed behandeld werd en u geen problemen kende, tot een oude man u plots vertelde over het bestaan van een gevaarlijke traditie – antwoordde u dat u hem geloofde omdat er eens in uw vinger gesneden werd, u bloedde, er niemand was die u te hulp schoot, en enkel uw vader u hielp wanneer hij uit zijn kamer kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.25). U verder gevraagd naar dit incident, verklaarde u dat u op de zuiveringsdag een geit, waarvan men het hoofd wou afsnijden, moest vasthouden, en er daarbij in uw vinger werd gesneden. U voegde eraan toe dat het bloed uit uw vinger stroomde, de mensen niets deden, en uw vader de wonde uiteindelijk met bladeren bedekte (zie gehoorverslag CGVS, p.29). Gevraagd of dat dan een ongeluk was, antwoordde u bevestigend dat het een ongeluk was, maar voegde u eraan toe dat de mensen u niet hielpen. Gevraagd waarom er iemand geofferd moet worden wanneer het dorps hoofd sterft, antwoordde u dat ze het al lang doen, u het niet kunt uitleggen, maar dat de man [(A.)] u zei dat uw vader ook van dat gebruik op de hoogte was (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U voegde eraan toe dat u geen antwoord heeft op deze vraag. Gevraagd of u dan niet weet waarom er een slaaf begraven wordt bij het dorps hoofd, antwoordde u enkel te weten wat de man [(A.)] u vertelde, maar u niet weet waaróm ze dat doen. Gevraagd of er ook een slaaf gedood werd bij het overlijden van het vorige dorps hoofd, antwoordde u dat de man [(A.)] u zei dat dat telkens gebeurt, u dat evenwel nooit zelf zag, en u ook niet vroeg wie het vorige slachtoffer was. Gevraagd wie er bij uw vader begraven zou worden, indien u geen slaaf geweest was, antwoordde u vaagweg dat de ouderen de manieren kennen waarop het dorps hoofd begraven wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.26). U, gezien de vaagheid van dit antwoord, de vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat de ouderen de tradities bepalen, en zij weten welke de regels zijn die toegepast moeten worden. Gevraagd of het dan wel mogelijk was dat het dorps hoofd begraven wordt, zonder dat er daarbij iemand anders wordt gedood, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat de man [(A.)] u zei dat er iemand bij het dorps hoofd begraven moet worden wanneer deze sterft. Gevraagd of u (A.) vroeg of het niemand anders kon zijn die gedood zou worden en bij uw vader begraven, antwoordde u – weinig overtuigend – dat u bang was wanneer u dit alles vernam, en niets kon vragen tot u vertrok. U geconfronteerd met de bizarre vaststelling **dat u uw dorp ontvluchtte en daarna uw land, omwille van iets wat één man u vertelde, zonder dat u hierover eerder ooit iets vernam, en zonder dat hetgeen (A.) u vertelde ooit door iemand anders bevestigd werd, herhaalde u dat uw broer ook weggegaan was, verwees u opnieuw naar het incident waarbij u gewond was aan uw vinger, en stelde u voorts zeer algemeen dat zo'n zaken gebeuren in Afrika** (zie gehoorverslag CGVS, p.29). **Gegeven bovenstaande verklaringen, dient vastgesteld dat de**

door u geopperde vrees, überhaupt niet als gegrond beschouwd kan worden. Immers, u baseert uw geheel asielrelaas op wat één oudere man u verteld zou hebben, u ondernam geen enkele poging om te weten te komen of hetgeen deze man u heimelijk vertelde, waar was of niet, en u stelde zich klaarblijkelijk geen vragen wanneer (A.) u over dit gebruik vertelde – zo vroeg u zich niet af waarom dit gebruik toegepast zou worden, noch wie er het slachtoffer van zou zijn geweest bij de dood van het vorige dorpshoofd (de nonkel van uw vader, zie gehoorverslag CGVS, p.22). Dit alles gegeven zijnde, dient besloten dat de door u geopperde vrees, bezwaarlijk beschouwd kan worden als een gegronde vrees voor vervolging. Afgezien hiervan, dient ook vastgesteld dat u meerdere verklaringen aflegde die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde dat, wanneer uw vader in het jaar 2013 getroffen werd door een spirituele ziekte, u (A.) aansprak en vroeg naar de toestand van uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p.15). **U verklaarde dat uw stiefmoeder u verbood om het paleis nog te verlaten**, u niet langer school mocht lopen en, wanneer dit alles gebeurde, (A.) u op een zondag zei dat u hem diezelfde avond moest komen opzoeken. U verklaarde verder dat u 's avonds naar (A.) ging, en dat deze u zei dat uw vader elk moment kon sterven, en u het dorp moest verlaten. (A.) gaf u daarop wat geld om uw reis te bekostigen, u ging naar huis om enkele bezittingen op te halen, en u verliet het dorp (zie gehoorverslag CGVS, p.16). **Gevraagd of, wanneer uw stiefmoeder u zei dat u niet meer naar school mocht gaan, u wel nog het paleis [de plek waar u woonde] mocht verlaten, antwoordde u dat u niet meer buiten mocht gaan** (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U gevraagd of u dan wel nog naar (A.) toe kon gaan, antwoordde u ontwijkend dat u hem zou zien wanneer hij naar het paleis kwam voor een bijeenkomst. U herinnerd aan uw verklaring dat u naar zijn huis ging, de avond voorafgaand aan uw vertrek uit het dorp, antwoordde u dat uw stiefmoeder toen niet aanwezig was in het paleis. **Gevraagd of u dan het geluk had dat u toch het paleis kon verlaten, antwoordde u bevestigend dat u geluk had, en verklaarde u dat u 's avonds het paleis kon verlaten.** U gevraagd waarom u dan nog terugkeerde om uw bezittingen op te halen, alvorens het dorp te ontvluchten, verklaarde u dat, wanneer u 's avonds kwam, u uw bezittingen meenam, en u daarna niet meer terugkeerde. U herinnerd aan uw verklaring dat u, na uw bezoek aan (A.), naar huis terugkeerde, uw bezittingen in een zak stak, en u daarna pas het dorp verliet, **wijzigde u plots uw verklaringen, en stelde u dat u 's middags naar (A.) gegaan was, uw stiefmoeder er 's middags ook niet was, u 's avonds thuiskwam, en u pas 's nachts vertrok.** U verklaarde daarna dat uw stiefmoeder 's avonds wel in het paleis aanwezig was, en u pas kon vluchten wanneer iedereen sliep (zie gehoorverslag CGVS, p.17 en 19). **De manier waarop u uw verklaringen simpelweg bijstelt naargelang de vaststellingen waarmee u geconfronteerd werd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen. Daarnaast is het ook geenszins aannemelijk dat, indien u werkelijk zou gevreesd hebben op elk moment gedood te kunnen worden, u nog naar het paleis teruggekeerd zou zijn om er uw bezittingen op te halen, gegeven uw verklaring dat u van uw stiefmoeder het paleis eigenlijk niet mocht verlaten, en u in de eerste plaats al geluk gehad had dat u het paleis wist te verlaten om (A.) thuis op te zoeken.** **Gevraagd wie uw vader als dorpshoofd zou opvolgen, indien hij overleed, antwoordde u dat de man [(A.)] u zei dat een van uw stiefbroers gekozen zou worden** (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U herinnerd aan uw verklaring dat u maar één stiefbroer had, verklaarde u dan weer **dat er iemand gekozen zou worden onder uw stiefbroer en uw stiefzussen.** U gevraagd of vrouwen dan ook dorpshoofd kunnen worden, antwoordde u – **nogmaals uw verklaringen wijzigend** – dat de man [(A.)] u zei **dat uw stiefbroer uw vader als dorpshoofd zou opvolgen. Opnieuw dient opgemerkt dat de manier waarop u uw verklaringen simpelweg bijstelt naargelang de vaststellingen waarmee u geconfronteerd werd, ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van het door u geopperde asielrelaas. Het dient dan ook besloten dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u geopperde asielrelaas, waarin hoe dan ook geen gegronde vrees voor vervolging naar voren komt.**

Ook uw verklaringen wat betreft uw reisweg van Ghana naar België, worden niet geloofwaardig bevonden. Zo verklaarde u dat u per wagen van Ghana, via Burkina Faso, Mali, Senegal, Mauritanië en Marokko, naar Spanje reisde (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en 11). **Gevraagd welke documenten u bij zich had tijdens deze reis, antwoordde u dat u moslimkleren droeg, de man waarmee u reisde u zei dat u moest doen alsof u sliep wanneer jullie aan een landsgrens kwamen, hij zijn paspoort toonde wanneer de grensbeambten kwamen, en hij dan zei dat u zijn zoon was** (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaarde voorts dat de man het zo aan u uitlegde, en jullie dat deden om de grenzen over te steken. Aan deze verklaringen kan evenwel geen geloof gehecht worden. Het is een feit van algemene bekendheid dat personen die internationale landsgrenzen wensen over te steken, onderworpen worden aan strenge identiteitscontroles. Dat u een zestal landsgrenzen kon oversteken zonder dat u enig identiteitsdocument diende voor te leggen, is dan ook geenszins aannemelijk en weet dan ook niet te overtuigen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U legde geen enkel document neer ter staving van het door u geopperde asielrelaas, noch ter staving van de door u voorgehouden identiteit, nationaliteit en reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het verbod van willekeur.

Hij citeert de aangehaalde bepalingen en beginselen, geeft omtrent hun inhoud en omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen een uitgebreide theoretische uiteenzetting en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) geen onderzoek voerde naar artikel 3 EVRM.

Verzoeker citeert algemene informatie over het voorkomen van mensenoffers en rituele moorden in Ghana, zoals weergegeven op een aantal websites. Hij stelt dat uit deze informatie blijkt dat dorpshoofden nog steeds geloven in mensenoffers en dat deze nog steeds worden toegepast bij het begraven van dode dorpshoofden. Rituele moorden blijven voortduren en de kans hierop staat vast. Verzoeker koestert een vrees en zijn psychologische reactie kwam er nadat A.E. hem veelvuldig meedeelde dat hij zou worden vermoord indien zijn vader zou sterven, dit om samen met zijn vader te worden begraven volgens de traditie van het dorp.

Verzoeker kon geen bewijselementen bijbrengen doch zijn asielaanvraag moet geloofwaardig worden geacht. Hij verwijt het CGVS dat de voorzienbare gevolgen van een terugkeer naar Ghana niet werden onderzocht en stelt dat het CGVS alle beschikbare middelen had kunnen aanwenden om nodige bewijzen te verzamelen. Hij betoogt dat de aangehaalde gegevens en onwetendheden niet van die aard zijn dat zij afbreuk doen aan zijn relaas. Het CGVS hield verder geen rekening met zijn beperkte scholingsgraad.

Uit de verdwijning van zijn broer, het voortdurend aandringen door A.E. en de objectieve informatie zoals aangehaald in het verzoekschrift blijkt dat het asielrelaas zou kunnen zijn gebeurd. De tegenstrijdigheden een vaagheid over de aanwezigheid van zijn stiefmoeder en over zijn reisweg raken de kern van het asielrelaas niet en maken dit niet ongeloofwaardig. Zoals het EHRM stelt mag een deel van het relaas zelfs ongeloofwaardig zijn. Het CGVS voldoet niet aan de onderzoeksplicht over het risico op mensonterende behandeling in Ghana doch baseert de beslissing hoofdzakelijk op de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Het CGVS stelt dat verzoeker zich slechts door één persoon liet beïnvloeden en leidt hieruit af dat de vrees ongegrond is. Er dient echter geen zekerheid op vervolging te bestaan en het volstaat dat hiertoe een redelijke kans is. Dat zulke kans er is, blijkt uit de verdwijning van zijn broer, het aandringen van A.E. en de in het verzoekschrift aangehaalde informatie over mensenoffers en rituele moorden. Verzoeker stelt bij het CGVS een omstandig relaas te hebben verteld en te hebben voldaan aan de bewijslast. De feiten moeten, zelfs bij onvoldoende gegevens of onduidelijkheden, bepalend zijn.

Verzoeker voert nog aan dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij getraumatiseerd is. Hij heeft de werkelijke gebeurtenissen verteld maar kan niet van elk detail op de hoogte zijn. Hij antwoordde in de mate van het mogelijke op de vragen maar wist uiteraard niet alles en kon ook niet alles weten. Er kan niet worden verwacht dat hij alle aangevoerde elementen bewijst. Verder is het een essentieel rechtsprincipe dat kwade trouw niet wordt vermoed maar moet worden bewezen. Verzoeker hekelt aldus dat het CGVS zijn verklaringen eenzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

Het CGVS beperkt zich tot het proberen vaststellen van onwetendheden en vaagheden in plaats van actief elementen te verzamelen die het asielverzoek kunnen staven en om zo te voldoen aan de plicht tot samenwerking en onderzoek.

2.2.1. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van “*het verbod van willekeur*” en in dit kader stelt dat een belangenafweging moet worden gemaakt, dient te worden opgemerkt dat zulke belangenafweging *in casu* niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet om hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.2. Verzoeker preciseert op generlei wijze op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet zou (kunnen) zijn geschonden. Dit artikel bepaalt op louter algemene wijze welke vreemdelingen als vluchteling, dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, kunnen worden erkend. De schending van dit algemeen geformuleerde artikel wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker laat eveneens na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die in duidelijke bewoordingen in deze beslissing zijn opgenomen en die hierin op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen, kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing niet betwist of weerlegt, daar waar op basis van de stukken van het dossier met recht wordt vastgesteld dat hij blijkens de resultaten van het op hem uitgevoerde leeftijdsonderzoek ongeveer tien jaar ouder bleek te zijn dan hij aanvankelijk voorhield. Verzoeker beweerde bij de DVZ niet te weten welke datum de juiste is (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.4), liet dit ook bij het CGVS uitschijnen en volhardde bij het CGVS in zijn initieel verklaarde leeftijd (administratief dossier, stuk 4, p.3, 29). Dat hij, hoewel hij naar school ging, niet zou hebben geweten dat hij ongeveer tien jaar ouder was, is gelet op het grote verschil tussen zijn initieel aangegeven leeftijd en zijn werkelijke leeftijd echter geheel niet aannemelijk. Dat verzoeker dermate leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd vormt een ernstige negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en asielrelaas. Dit klemmt des te meer daar hij aangaf dat hij in Ghana een geboorteakte had doch deze gewoon achterliet (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.26B). Dat hij zulk document zou hebben achtergelaten wanneer hij terugkeerde naar het paleis om er met het oog op zijn nakende vlucht zijn bezittingen op te halen, is immers niet aannemelijk.

Verzoeker verwijt het CGVS dat geen rekening werd gehouden met zijn lage scholingsgraad. Aan deze beweerde lage scholingsgraad kan echter geen geloof worden gehecht, en dit gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn verklaarde en werkelijke leeftijd. Hoe dan ook liep verzoeker blijkens zijn eigen

verklaringen minstens school tot in het tweede middelbaar (*ibid.*, nr.11). Daarenboven mag ook van een persoon met een beperkte scholingsgraad worden verwacht dat deze bij machte is om correcte, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de concrete gebeurtenissen die hij inroept, die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst en die aldus bepalend waren voor zijn verdere leven.

In zoverre verzoeker poneert dat hij getraumatiseerd zou zijn en het CGVS verwijt dat hiermee geen rekening werd gehouden, dient te worden vastgesteld dat verzoekers louter algemene beweringen ter zake de bestreden motivering en beslissing geenszins vermag te ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van enig trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker voert voor het overige geen dienstige argumentatie aan ter weerlegging van de bestreden motivering. Hij beperkt zich immers tot het louter betwisten tegenspreken van de gevolgtrekkingen die het CGVS aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen verbindt, zonder concrete elementen of argumenten aan te reiken die deze vaststellingen zouden kunnen ontkrachten. Dergelijk verweer kan geheel niet volstaan om de bestreden motieven te ontkrachten.

Zo kan het louter algemene argument dat er geen zekerheid op vervolging moet bestaan geenszins afbreuk doen aan de pertinente en terechte vaststellingen dat (i) het uiterst bizar is dat verzoeker omwille van iets wat één man hem vertelde, zonder dat hij hierover ooit eerder iets vernam, zonder dat hij hierover ooit bevestiging kreeg en zonder dit te verifiëren zijn dorp en zijn land verliet; (ii) verzoeker, hiermee geconfronteerd, geen afdoende verklaring kon bieden; (iii) verzoekers vrees, gezien hij zijn relaas volledig baseerde op iets wat één oude man hem zou hebben verteld, nooit enige poging ondernam om te weten te komen of hetgeen deze man hem heimelijk vertelde waar was of niet en zich klaarblijkelijk geen vragen stelde over het gebruik waarop hij zijn relaas baseert, bezwaarlijk kan worden beschouwd als gegronde vrees voor vervolging.

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij herhaaldelijk en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het moment en de omstandigheden van zijn vertrek uit het dorp, alsmede dat hij zijn verklaringen in dit kader steeds simpelweg bijstelde naargelang de vaststellingen waarmee hij werd geconfronteerd tijdens het gehoor bij het CGVS. Tevens blijkt hieruit dat hij herhaald incoherente verklaringen aflegde en zijn verklaringen eenvoudigweg bijstelde aan de gedane vaststellingen wanneer hij werd ondervraagd over de opvolging van zijn vader in geval deze zou overlijden. Deze tegenstrijdigheden raken, in tegenstelling met verzoekers loutere ontkenning ter zake, weldegelijk de kern van het door hem aangevoerde asielrelaas.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande de hulp die A.E. hem zou hebben verleend bij zijn vertrek uit zijn dorp. In de vragenlijst stelde hij duidelijk dat deze persoon hem vertelde dat hij naar Axim moest gaan, waar iemand was die hem kon helpen (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, nr.5). Bij het CGVS beweerde hij echter dat A.E. hem zei dat hij meteen naar Accra moest gaan en dat hij niet naar naburige dorpen mocht gaan. Verder stelde hij dat deze persoon hem uitdrukkelijk zou hebben gezegd dat hij niet naar Axim mocht gaan omdat men, indien men verzoeker er zou vinden, zou weten dat hij door deze persoon werd geholpen. Tevens blijkt uit verzoekers verklaringen bij het CGVS dat er, wanneer hij toch naar Axim ging, niemand was om hem te helpen. Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kwam hij niet verder dan een loutere ontkenning van zijn verklaringen in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 4, p.10, 15-16, 27).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Derhalve is de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde algemene informatie aangaande het voorkomen van mensenoffers en rituele moorden in Ghana en Afrika niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze

informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

2.2.8. In zoverre verzoeker het CGVS nog verwijt dat het zijn kwade trouw niet bewijst, stelt dat het CGVS naliet om actief elementen te verzamelen die het asielverzoek kunnen staven, betoogt dat het CGVS alle beschikbare middelen had kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen en aanvoert dat het CGVS zijn zaak niet, onvoldoende of onvoldoende zorgvuldig zou hebben onderzocht, dient te worden opgemerkt dat verzoeker voorbijgaat aan het gegeven dat de bewijslast inzake zijn asielaanvraag in wezen berust bij verzoeker zelf. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker en heeft daarbij geenszins de verplichting om alle aangebrachte feiten, zo dit al mogelijk zou zijn, te controleren. Verder draagt het CGVS niet de verplichting om de asielzoeker bij te staan in diens inspanningen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen en om de lacunes in diens bewijsvoering op te vullen.

Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, zou zijn geschonden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn aanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.9. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.10. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS